

Ralet, ralet, pica dinaret!

LLUÍS VILALTA URREA
PSICÒLEG, TERAPEUTA
FAMILIAR SISTÈMIC I COACH

Que els diners és quelcom important, no cal dir-ho. En la societat en la que hi vivim, ningú no pot sobreviure sense diners. **Cal tenir present que els aprenentatges que adquireixen els nostres fills serviran, entre altres coses, per aquest propòsit: ser econòmicament independents.**

Sovint em pregunto perquè endarrerim als nostres fills certs aprenentatges que necessitaran quan esdevinguin adults. Mai insistiré prou en quan important és que els joves s'impliquin en les tasques domèstiques. Doncs vet aquí una altra habilitat que algun dia necessitaran haver après: administrar profitosament els diners. Perquè és evident que no només cal guanyar diners per ser autònom, sinó que cal administrar-los bé per treure'n el màxim profit. Una dita popular diu que "els diners no donen la felicitat, però ajuden a obtenir-la". La clau diferencial està, evidentment, no en la quantitat sinó en la seva administració.

Potser pot sorprendre que avui parli d'un tema que aparentment sembla tant allunyat de l'educació. Però **les finances no són una qüestió banal i per això considero que caldria considerar-les com**

un tema important i, en absolut, menyspreable.

A partir del moment en que l'infant té la facultat d'assumir el pensament abstracte –el que Piaget anomenava el pensament operacional concret– està capacitat per començar a gestionar les seves finances personals. Això coincideix normalment abans que facin el pas a l'ESO, aproximadament entre els 10 i els 11 anys d'edat.

Considero convenient reflexionar sobre el valor educatiu que té la gestió de les finances personals, per petites que siguin. També convé als nostres fills valorar el que costen les coses. Proporcionar una paga setmanal als joves els col·loca en la tessitura d'haver-la d'administrar i, com no, d'aprendre a estalviar. Paga petita en un principi, però en augment a mesura que creixen i que hauria d'anar acompanyada d'una assumpció proporcional de res-

ponsabilitat. Perquè sempre tot privilegi hauria d'implicar una assumpció proporcional de responsabilitat.

Cal mantenir un equilibri saludable entre drets i deures i cal també que el jovent aprengui a valorar el que tenen. Una bona manera és que s'adonin, per pròpia experiència, que darrera del que tenen hi ha un esforç: el dels pares i el seu propi esforç.

Potser us pot preocupar l'ús que els fills facin dels seus diners. La millor manera de què en facin un bon ús no és el control, sinó educar-los en valors. Els nens adquireixen els valors que viuen a casa. Positivisme, serenitat, empatia, capacitat d'escolta, hàbits saludables, solidaritat... Si a casa manteniu hàbits saludables, la gestió del diner també

ho serà. **L'exemple sempre és la millor ensenyança.**

Lluís Vilalta Urrea
www.espaisistemic.net
Psicòleg, terapeuta familiar sistèmic i coach